

સાધો, આ તે સત કે ભ્રમણા
એક હરિ આલો તો તરત જ કરી બતલાવે બમણા

પ્રેમગલીની વચ્ચે બોલાવે
કીમિયાગર કપટી
હરિમાં હું ને હુંમાં હરિ
ત્યાં ઊભા ચપટી ચપટી

સુખની જ્યાં કોઈ માણા નહીં: સગપણનું નામ સુખમાણા

હું જ મને ઢાંકીને
બેઠો રહું મારી પછવાડે
ઢાંકપિછોડા છોડ, હરિ
થઈ જાશે ખડા રૂંવાડે

હું-ને ઊંહું કહું તો હરિ ભેટે હમણાં ને હમણાં

સાધો, ઇક સદ્ગુરુ ઇક ચેલા
બેયને ધડ પર મસ્તક નહીં એવા માથાના ફરેલા

તરણી કરી પતાસાની
કેસરના તંત: હલેસાં

ક્ષીરસાગરમાં તરતી મેલી
ચલ સુરતિ, નિજ દેસા

બેય ઓગળી ગયા ચાંદનીની આંચે અલબેલા

અહો અચંભો પામી ગુણીજન
કરે પરસ્પર પૃચ્છા

વૃચ્છને ટેકે વેલ ચઢી કે
વેલને ટેકે વૃચ્છા

બેય ચગ્યા એવા કે જાણે વસંતમાં વંઠેલા

સાધો, કાગદ કલમ સિયાહી
આ ત્રેખડમાં મુરશિદ ટપક્યા, મચ ગઈ તેજતબાહી

અમે ગ્રંથના ગ્રંથ આળખ્યા
એક્ ચોખાને દાણે

દેખ્યું તે લેખ્યું: લખલખતી
અલખની જોત લખાણે

ભાવપુરુષ ને ભાષા જો ખેલે છે ચોરસિપાહી

અમે બીજને હુકમ કર્યો તો
વૃક્ષ ખીલ્યું તત્કાળે
સહેજ ઇશારો કર્યો ના કર્યો
વસંત બેઠી ડાળે

શબ્દ થકી આ વિશ્વ વિલસ્યું, દેશે સુરત ગવાહી

સાધો, નામ અમલમાં રાતા
રિન્દ ગયા એવું ભેટી કે હજી અડબડિયાં ખાતા

રબ કરતાં તો ચઢે રાબિયા
માધવ કરતાં મીરાં
સત્તપુરુષને શીદ વળગું જો
મારગ મળે કબીરા

મુરશિદ કરતાં ચાર ચાસણી શાગિદાં ચઢિયાતા

મસ્જિદની ભીંતો અક્કડ પણ
વાળ્યો વળે નમાજ
ધન્ય હજો, હજ કર્યા વિના જે
હોય સહજનો હાજ

મન્સૂર એ જ મુસાફર અવ્વલ જો નહીં આતા જાતા

સાધો, શેખથી રહેજો આઘા
નભ પર પાંચ નમાઝ ચીતરતાં પડયા ચંદ્ર પર ડાઘા

મંદિર ને મસ્જિદ સગપણમાં
માટીનાં મસિયાઈ
ખુદા કદી ખંડેર થાય નહીં
ખરે ન કદી ખુદાઈ

મુરશિદ માંગે મસ્તક ત્યારે પંડિત પહેરે પાઘા

આજ શબદની કથરોટે ઊભરાઈ
અકથની ગંગા
દેખણહારા દાઝે, માંદા પડ્યા
તે ભયા મલંગા

કાંઠે બેઠો વિપ્ર વિદેહીને શીદ ધરતો વાઘા